

højeste Afgiftsbeløb, nemlig 2 pCt., vilde man af disse 6 Mill. Kr. faa 120 000 Kr. i Skat. Hidtil har man i den paagældende Kommune faaet 40 000 Kr. ind i Skat af Grundene. Det vil altsaa sige, at der blev en Stigning af 80 000 Kr. af det Beløb, man ad den Vej kunde faa ind i Kommunens Kasse. Men da det Beløb, som Kommunen der skal bruge til sin Administration og til at afholde sine øvrige forskellige Udgifter af, er stærkt paa Vej til 1½ Mill. Kr. aarlig, vil man forstaa, at selv i en Stigning af 80 000 Kr. vil man ikke finde det Universalmiddel, som skulde til for at hjælpe denne Kommune. Dette Forslag vilde ikke kunne hjælpe denne eller alle de andre Kommuner, der har store Udgifter at regne med, over Vanskelighederne. Men jeg indrømmer, at det kan være berettiget at stile hen imod en Forhøjelse af Grundskatterne i Byerne, selv om man vel de fleste Steder vil gaa noget forsigtigt frem paa dette Omraade. Man maa altsaa ikke overvurdere Virkningen af dette Forslag, selv om det blev gennemført med de største Afgiftsbeløb, der er foreslaaede deri.

I denne Forbindelse vil jeg gerne spørge den højtærede Indenrigsminister, om der ikke ved den samlede Overvejelse af disse Emner — som jeg naturligvis erkender vilde være bedst egnet til at faa de rette Forhold tilvejebragt alle Steder —, vil blive Tale om at medtage alle de Spørgsmaal, som den kommunale Skattelovskommission i 1910 drog frem i sin Betænkning, hvor man pegede paa alle disse offentlige Udgifter, som Kommunerne nu i første Række maa betale, og som Staten vel paa enkelte Omraader er Parthaver i, mens man mente, at Staten var i for ringe Grad Parthaver i, Skolevæsenet, Rets- og Politivæsenet, Medicinalvæsenet og adskillige andre af disse offentlige Udgifter, som Samfundet kræver afholdt. Thi det er min Opfattelse, at først naar man faar en anden Fordeling paa dette Omraade, først da naar man til at faa den Lighed tilvejebragt, som maa ønskes tilvejebragt, ligesom man opnaar at faa de Kommuner lettet i deres Udgiftsbyrder, som trænger haardest til det, netop fordi disse Udgifter i mange Tilfælde falder haardest i de Kommuner, hvor Evnen til at bære dem er ringest. Jeg tror derfor, at hvis vi skal have en Skatteordning og den rette Udgiftsfordeling imellem Kommunerne og Staten, som skal hjælpe de mest anspændte Kommuner, maa man have det ordnet paa den Maade, at Staten i højere Grad kommer til at deltage i de nævnte Udgifter. Vi ved vel, at Staten ogsaa skal have sine Penge

ind gennem Skatterne, men jeg tror, at Staten ved Opkrævningen af de nødvendige Beløb vil være i Stand til at udligne Skatterne paa en mere retfærdig Maade, end det sker i Øjeblikket. Jeg vil altsaa gerne spørge den højtærede Indenrigsminister, om disse Spørgsmaal maa blive taget op i den samlede Overvejelse angaaende Skattelovene. Hvis det ikke sker, tror jeg ikke, at vi gennem den bebudede Skattelovsrevision vil naa til de retfærdige Forhold, som jeg meget gerne vilde medvirke til at opnaa.

I samme Forbindelse vil jeg gerne sige, at jeg tror heller ikke, at Kommunerne, som ogsaa paapeget i den kommunale Skattelovskommissions Betænkning, vil kunne undvære Retten til at opkræve kommunal Formueskat, og jeg tror, at de nuværende Forhold stærkt vil illustrere, hvorledes kommunal Formueskat er højst nødvendig. Thi der vil sikkert i den kommende Tid foreligge mange Tilfælde, hvor Folk, som har en ret betydelig Formue, under den hurtige Omskiften under de øjeblikkelige Forhold med Hensyn til Indtægter vil slippe ganske fri for at betale Skat baade til Staten og Kommunen, naar undtages den Smule Formueskat, der skal betales til Staten. Men det er jo ikke umiddelbart indlysende retfærdigt, at en Mand med en Formue paa f. Eks. 200 000—300 000 Kr. bør kunne unddrage sig fra at svare Skat til Kommunen, medens Folk med en meget lille Indtægt paa en 3 000—5 000 Kr. skal svare en meget betydelig Skat. Jeg vil derfor ogsaa gerne henstille, at dette Spørgsmaal om Kommunernes Adgang til at opkræve kommunal Formueskat maa blive taget med ind i de Overvejelser, som jeg forstod allerede er satte Gang fra Ministeriets Side, for at der til Efteraaret kan fremkomme Forslag om den samlede Skattelovsrevision, som i høj Grad tiltrænges.

Om det foreliggende Lovforslag skal jeg sige, at jeg kan tiltræde flere af de deri indeholdte Bestemmelser. Bestemmelsen om Grundværdistigningsafgiften har saaledes i høj Grad Socialdemokratiets Tilslutning, ligesom jeg ogsaa kan erkende — saaledes som jeg allerede har sagt —, at en Ændring med Hensyn til Grundværdiskatterne i høj Grad tiltrænges. Derimod er jeg meget betænkelig ved, at man ganske vil unddrage Bygninger fra Beskatning. Der findes ganske vist en Overgangsbestemmelse herom i Lovforslaget, men jeg tror ikke, at det bliver alene ved en Overgangsbestemmelse, jeg er noget tilbøjelig til at tro, at Bestemmelsen vil blive af en varig Karakter. Der er efter Lovforslaget Adgang